

Na vernih duš dan.

Na grobovih.

Brez števila lučk gori
na okrašenih grobeh;
a še več solzâ blesti
v tisoč žalostnih očeh...

Oj počivajte mirnó,
dragi, v tihi zemlji tu;
dragi, spavajte sladkó
v grobu, v hišici miru!

Saj čez malo, malo let
spali bomo tudi mi;
klil nam bo na grobu cvet,
v zemlji bomo spali mi.

Pesem sirote.

Grobek mali ta oklepa
njeno véliko srce,
grobek mali ta oklepa
srce drage mamice!

Kaj si, mati, res umrla,
zapustila me, zakaj?
Samo tu bi me pustila,
ti se preselila v raj!

Ko na véčer jasna zvezda
k nam pogleda na zemljo,
vselej mislim, morda zvezda
ta je: mamice oko.

Name gledí, zvezda mamke,
kaži vedno pravo pot,
vodi me, o zvezda mamke,
varuj me pregreh in zmot!

Tja pripelji me, kjer mati
v večni radosti živi,
da Gospodu bova peli
tam za véčno združeni!

Na Tončkovem grobu.

Janko prišel na gomilo,
tam prižgal je malo svečo,
drobno in lepo rdečo,
in zaplakal tožno-milo:

»Veš še, oj, kako igrala
sva se skupaj, skupaj rasla,
skupaj v hosti jančke pasla,
skupaj hišice zidala!

Zdaj pa v jamici tej črni,
Tonček, tvoje truplo spava;
tvoja dušica pa plava,
kakor angelček srebrni.

Pa počakaj, čakaj malo,
kmalu pridem jaz za tabo,
skupaj bom prepeval s tabo
Bogu véčno, véčno hvalo!«

Na zapuščenem grobu.

Gotovo spiš tu siromak,
da roža pozna ti ne klije,
da luč nobena ti ne sije,
da grob ti tvoj preprega mrak.

Pa naj vsadim ti rožo jaz!
Ta roža bo molitev vroča,
ki ne umori je slana žgoča,
ki ne umori noben je mraz!

Pa naj prižgem ti lučko jaz!
Ta lučka solza je blesteča;
v globini mi srca prej speča,
privrela zdaj je na obraz.

Pa naj prežene z groba mrak
ljubezen, ki gori s plameni
do vas, ki spite zapuščeni,
ljubezni moje žar gorak!

Bogumil Gorenjko.